

[Korsgaard.]

overmaade lidet tiltalende, at Regeringspartierne med den Baggrund, der nu en Gang findes, gør dette, kan jeg ikke se rettere end, at for Venstre er det i Virkeligheden kompromitterende. Det er egentlig forfærdende, at naar i en Situation to Partier sammen, fuldkommen paa Linie med hinanden, stiller et uafviseligt Krav og faar gennemført de Love, hvorom der paa det Tidspunkt forhandles, at det ene Parti saa paa et vist senere Tidspunkt løber fra denne Overenskomst. Det er den Slags Ting, der gør, at det jo næsten er umuligt at slutte en virkelig Overenskomst med et andet politisk Parti, og jeg synes, det er den Slags Ting, som netop Venstrepartiet skulde være forsigtigt med. Skatteudskrivning og ikke mindst den direkte Skatteudskrivning, som i visse og ikke helt faa Tilfælde kan ramme forholdsvis haardt, hører jo til de Ting, der overmaade let kan misbruges. Den hører til de Ting, som de saakaldte til venstre staaende demokratiske Partier let kan have Tilbøjelighed til at gaa for vidt med. Det er nemlig altid nemt at sige: lad de andre betale. Det har alle Dage været en overmaade let Ting at prædike i store Forsamlinger: hvad gør det med de Skatter, naar bare ikke den almindelige Mand i nævneværdig Grad kommer til at mærke dem! Jeg mener, at Landstingets Berettigelse bl. a. er begrundet i, at det her kan tage Hensyn netop til Mindretallets berettigede Interesser, og naar trods Aftaler paa et saa fundamentalt vigtigt Punkt alligevel det ene og endda langt det største Parti i Landstinget, som har den Opgave netop at værne mod Overgreb fra de til venstre staaende Partiers Side, gør det, der er sket her, saa maa jeg gentage — og jeg er i ikke mindste Maade ophidset —, at saa rejser der sig for mig det Spørgsmaal: har da efterhaanden ikke Landstinget tabt sin Berettigelse, naar sligt kan ske? Nu er der naturligvis det, at man kan begaa Fejl een Gang; der er jo dem, der siger, at een Fejl er ingen Fejl, og det kan ikke være det absolut afgørende, men nægtes kan det ikke, at i visse Henseender er det ud fra en konservativ Anskuelse et Minus at have et Landsting. Det kan fornuftigvis ikke bestrides, at den siddende Regering altid vil være tilbøjelig til at fremsætte sine Forslag mere radikalt, end den strengt taget vilde gøre det, hvis den ikke regnede med, at der var et andet Ting, der ogsaa skulde have noget.

Naar da paa den ene Side dette Minus

er der — og det mener jeg afgjort det er —, og det saa paa et for Landstinget saa fundamentalt vigtigt Punkt, som Skatteudskrivningen er, viser sig, at det ene Parti paa Trods af faste Aftaler med det andet Oppositionsparti, sammen med hvilket det danner Flertal i Landstinget, dog gaar med til en væsentlig Forhøjelse af den direkte Beskatning, ja, saa kan jeg ikke se rettere end, at hvis sligt skal gentage sig ret mange Gange, vil der efterhaanden ikke være ret mange, der har synderlig Interesse i at bevare Landstinget. Det er muligt, at dette falder sammen med Venstres Opfattelse, at Venstre altsaa ikke har noget imod, at dette skulde ske; men hvis det er Opfattelsen, lad det saa blive sagt aabent, og lad os saa tage Kampen op her i Folketinget. Paa et eller andet Punkt indstiller Flertallet sig da saaledes, at til den ene Side er de mere radikale og til den anden Side de mere moderate Dele af Befolkningen. Det skal nok komme efterhaanden. Men, som sagt, mig forekommer det at være kompromitterende for Venstrepartiet, hvad der her er sket.

Dernæst er der det reelle i Sagen, for det første altsaa Kvartalsskatten. Det er jo den, der vejer mest; den er regnet at ville give vist ca. 14 Mill. Kr. Er det nu økonomisk forstandigt at opkræve en saadan Skat i dette Øjeblik? Er man ikke klar over, at bortset fra de enkelte, som nu praktisk talt ikke kan betale, og som man maa antage ifølge Lovens Bestemmelser ogsaa faar Lempelser, vil det have stor Indflydelse ogsaa paa Beskæftigelsesgraden, at man indfører denne nye Skat?

Lad os først se paa de meget store Indkomster, dem er der nu ikke saa forfærdelig mange der har Medlidenhed med; men hvad betyder nu det, at Skatterne paa disse meget store Indtægter bliver stærkt forøget? Ja, man maa her først spørge: Hvem er det, der har de meget store Indkomster, normalt set? Det er afgjort ikke dem — i hvert Fald ikke i Øjeblikket —, der har en stor Formue, som f. Eks. er anbragt i Landbruget, og det var jo indtil for faa Aar siden nogenlunde de største Formuer, man fandt dér. De, der har de største Indtægter, er ganske utvivlsomt dem, der driver den største Virksomhed. Spørgsmaalet bliver da for mig, om det nu egentlig er klogt at berøve disse Mennesker, som ogsaa i denne Situation har vist, at de kunde anvende Pengene paa en saadan Maade, at de gav Udbytte baade for dem selv og for de Mennesker, der har været medvirkende til at skaffe Indkomster, disse Penge. Vil det være klogt, beskæftigelses-